

HANS PETER BECH

Balladen i Mekka

TBK Publishing

BALLADEN I MEKKA

BALLADEN I MEKKA

HANS PETER BECH

BALLADEN I MEKKA

Copyright © 2023 Hans Peter Bech

All rights reserved.

Udgivet af TBK Publishing®

Bogen er sat med Palatino og trykt hos ScandinavianBook i Aarhus

ISBN: 87-93116-57-8

ISBN-13: 978-87-93116-57-3

Alle rettigheder tilhører forfatteren. Kopiering fra denne bog må kun ske efter reglerne om ophavsret af 14. juni 1995 med senere ændringer. Bogen er autofiktiv. Nulevende eller afdøde personer samt tidligere eller nuværende virksomheder og institutioner er skildret som forfatteren husker dem, men kan også indgå i fiktive situationer og sammenhænge.

Redaktør: Mia Rasmussen

Korrekturlæsning: Louise Agergaard Søllested

Omslag: Jelena Galkina

✿ Created with Vellum

Til den danske samfundsmodel

PROLOG

Balladen i Mekka er en autofiktiv roman om Aalborgdrengen Henrik Bertelsen.

Historien starter i juli 1979, hvor han sidder i et godt solidt job som fuldmægtig i Arbejdsministeriet. Ved siden af underviser han på Danmarks Forvaltningshøjskole og Københavns Universitet. Holder han næsen i sporet ligger karrieren snorlige foran ham.

Men det gør han ikke.

Ud af det blå dukker der pludselig en helt usædvanlig mulighed op for at komme på eventyr.

Og den griber han.

Når vi synes, at udviklingen i dag er ved at løbe fra os, så er det altså kun, fordi vi har en kort hukommelse.

KAPITEL 1

SOMMER I KØBENHAVN

INVITATIONEN

Det gav et sæt i mig, da telefonen ringede.

Folketinget var taget på ferie, og de fleste på kontoret var væk. På en normal dag ringede telefonen jævnlige. Om sommeren gik der dage imellem, at den gav lyd fra sig.

Måske skyldtes min forskrækkelse også, at jeg sad og halvsov.

Det var en varm sommerdag i juli 1979, og deroppe under kobbertaget stod luften stille. Temperaturen nærmede sig de 30 grader. Tagvinduet var åbnet, i håbet om at der kunne komme bare en smule gennemtræk. I det fjerne summede trafikken fra gaderne omkring Nationalbanken, Børsbroen og Holmens Kirke. Bortset fra baggrundsstøjen var der stille som i graven.

“Henrik Bertelsen,” fik jeg sagt, da jeg endelig løftede røret.

“Det er din bror Jakob,” sagde vores flinke mand fra omstillingen. “Skal jeg stille ham igennem?”

Den flinke mand var blind. Det gik først op for mig, da jeg en dag kom forbi hans lille rum og ville hilse på. Jeg havde været i jobbet i cirka et halvt år på det tidspunkt og havde vænnet mig til hans venlige stemme. Det var passende, vi fik sat ansigter på stemmerne.

Det fik jeg så, men han gjorde ikke. Alligevel virkede han glad for

besøget. Vi udvekslede ofte små bemærkninger, når han afleverede en besked eller stillede et opkald igennem.

“Hej Jakob, hvad så?”

Sådan startede alle samtaler med mine tre brødre; Jakob, hans tvillingebror Palle og Eigil, den ældste bror. Og så mig med otte år op til tvillingerne og ti op til Eigil. En typisk efternøler.

“Komme du over til en kop kaffe?” spurgte han.

“Jo, det kan jeg da godt?” svarede jeg tøvende og skulle lige samle mig. “Hvornår?”

“Nu. Jeg er blevet ringet op af den saudiarabiske ambassade om et projekt dernede.”

“Hvad for noget?”

“Ja, jeg ved det lyder sært, men kom over, så fortæller dig, hvad jeg ved.”

Jakob var dengang medejer af, hvad man kunne kalde en gastronomisk bedrift i det centrale København. Der var en delikatesse- og smørrebrødsbutik, et cafeteria og en restaurant i ét og samme hus. Med fælles køkken og administrative faciliteter kunne de henvende sig til flere målgrupper med næsten samme produkter. Et kløgtigt koncept. Jeg kom af og til forbi på tidspunkter, hvor der ikke var så mange gæster. Så snakkede vi om arbejde, forretning, familie og alt mulig andet.

EN RIDSE I LAKKEN

Jeg var tæt knyttet til Jakob. Som lillebror havde jeg altid haft mine storebrødre som forbilleder. De hjalp mig ud af mange giftige situationer, allerede da vi boede hjemme.

Som lille var jeg en forsigtig type, der ikke brød sig om at slås. Det opdagede nogle af drengene i nabolaget og lagde an til afklapsning. Når de havde haft en lille snak med en af mine storebrødre, stoppede det øjeblikkeligt.

Det var et lille mirakel, at jeg ikke blev trynet, når de så ikke var i nærheden. Men det skyldtes nok, at de var meget tydelige med, hvad der ville ske, hvis der blev krøllet så meget som et hår på mit hoved. Min ældste storebror var nu ikke nogen slagsbror, men tvillingerne var særdeles hårdtslående og lagde ikke fingrene imellem. De kunne

sagtens finde på at slå først og spørge bagefter. Hvis nogen ikke hørte efter, faldt der brænde ned. Nogle gange også over mig.

Som for eksempel dengang jeg brugte en af deres nyindkøbte gramfonoplader som skabelon til at skære en cirkel i et stykke pap. Kniven smuttede og lavede en ridse tværs over rillerne. Jeg listede pladen ned i sit hylster og satte den tilbage på plads. Det var dumt. Der gik ikke mange minutter, efter de kom hjem, før grammfonen blev tændt og pladen sat på. Efter få takter nåede pickuppen det sted, hvor min kniv havde gravet sig ned i rillerne.

Dadum, dadum, dadum.

Jeg kunne mærke varmen brede sig i mit ansigt.

“Hvad fanden!” råbte Eigil. Der blev en lille pause, mens de undersøgte pladen.

“Buller!”

Buller var mit kælenavn. Jeg fik det samme dag, jeg blev født. Min far fandt på det.

Nu kunne jeg høre hurtige skridt ude i gangen. Døren gik op, og de kastede sig over mig uden et ord. Først fik jeg rulle. Det foregik ved, at Palle gned sine knoer mod mine tindinger. Da det var overstået, diskuterede de, hvor mange skulderlammere jeg fortjente. Det blev til tre. En fra hver.

En skulderlammer er et knytnæveslag på den nederste del af skulderen. Den, der slår, skyder det øverste led på langemanden lidt frem. Effekten er, at armen et kort øjeblik bliver lammet og hænger slapt ned. Efter to skulderlammere mente Eigil, at jeg havde fået nok. Jeg gjorde ikke modstand, og jeg græd ikke. I hvert fald ikke så man kunne høre det. Men jeg havde tårer i øjnene.

“Jeg skal nok erstatte den,” fik jeg fremstammet.

Det var ikke tomme løfter. Jeg havde en fyldt sparegris. Hvis jeg fortalte mor det, nogenlunde som det var, ville hun sikkert finde nøglen frem. Jeg ville ikke sige noget om, at jeg havde fået bank. I øvrigt var tavlen altid visket ren, når der var afregnet.

Heldigvis var det ikke daglig kost. Jeg erindrer kun, at det skete nogle få gange. Måske også fordi jeg hurtigt fandt ud af, at hvis jeg gik til bekendelse, inden jeg blev afsløret, så faldt der ikke brænde ned. Højest en skideballe, og de gjorde ikke ondt.

SNOT OG SKÆG FOR SIG

Mine tre brødre blev alle uddannet kokke, og i skoleårene fik jeg job som grydekarl eller tallerkenvasker på de restauranter, hvor de arbejdede. Da jeg i 1971 efter et lidt mislykket studieår på Aarhus Universitet flyttede til København for at læse statsvidenskab, fik jeg fast job som grydekarl hos Jakob, der den gang var køkkenchef på en stor restaurant over for Cirkusbygningen. På hverdage tog jeg ofte aftenvagten fra klokken 14 til 22. Det passede perfekt med timerne på universitetet, der lå mellem 8 og 12. I weekenden og på helligdage kunne jeg tage morgenvagten fra 6 til 14. Af og til snuppede jeg en dobbeltvagt. Det skæppede fint i kassen.

Der var mange fordele ved jobbet som grydekarl. Udover at arbejdstiden passede perfekt med studierne, så var der ikke travlt i køkkenet om eftermiddagen. Der skulle ordnes grøntsager, gøres rent og hjælpes lidt til med forberedelserne til aftenrykket. Ofte var der timer til overs, hvor jeg kunne læse. Jeg blev hurtigt gode venner med det øvrige personale og specielt med pigerne inde i smørrebrødsstuen. På aftenvagterne hentede jeg deres opvask og sørgede i det hele taget for, at de havde rent bord. Til gengæld var der ofte en pose med lækkerier til mig, når vagten var forbi. Røget laks og ål, røræg, leverpostej, pålæg, ost og andre gode sager, der passede fint ind i en fattig students køleskab. Naturligvis måtte personalet ikke tage noget med hjem fra restauranten, men som chefens lillebror var jeg øjensynligt en accepteret undtagelse.

Troede jeg.

Men sådan fungerede verden ikke. Hvis chefens bror kunne tage mad med ud ad bagdøren, så kunne alle. Ergo blev den trafik stoppet. Næsten da. Hvis noget alligevel skulle smides ud, blev jeg diskret spurgt, om jeg ville have det med hjem. Det kunne aldrig skade at stå på god fod med chefens lillebror.

En af smørrebrødsjomfruerne blev varm på mig. Følelserne var ikke gengældt, men hun havde en sød lillesøster, som jeg kæresterede lidt med i en periode. Det kom der ikke noget godt ud af. Jeg erfarede, at man står sig bedst ved at holde snot og skæg for sig. Der skete ikke den store skade, men jeg fik det ikke afsluttet særligt pænt. Storesøsteren

tog mig det ikke ilde op, men den type held skulle man ikke altid regne med.

ITALIENSK KAFFEKULTUR

Min brors gastronomiske bedrift, der hed Riva, lå cirka 20 minutters gang fra Arbejdsministeriet, hvor jeg var fuldmægtig i den økonomisk-statistiske konsulentafdeling. På vej ud ad døren gav jeg sekretæren besked om, at jeg ville være væk nogle timer. Ja, måske ville jeg slet ikke komme tilbage mere i dag. Hun fik min brors telefonnummer, hvis der skulle være noget. Det var aldrig noget problem at smutte nogle timer, når der ikke var travlt. Bare de kunne få fat i en, hvis der opstod noget akut. Når både Folketinget, ministeren, departementschefen og min chef var på ferie, var sandsynligheden for det mikroskopisk.

Jeg lod cyklen stå og valgte i stedet at spadsere derhen. Der var noget charmerende over København på sådan en varm sommerdag. Der rørte sig ikke en vind, og temperaturen havde sneget sig op sidst i 20'erne. Mens jeg slentrede op mod Rådhuspladsen, strømmede den muntre larm fra Tivoli ud på H. C. Andersens Boulevard. For at undgå at komme til at svede, men også for at trække nydelsen ud holdt jeg et moderat tempo.

Klokken havde netop passeret 14:30, da jeg gik ind ad døren til Riva, der lå over for Frihedsstøtten på Vesterbrogade. Jakob var tydeligt begejstret, men også lidt rundt på gulvet. Vi satte os ved et vinduesbord oppe i den fine restaurant med udsigt til hovedbanegårdens indgang over for Banegraven. Han skænkede friskbrygget kaffe i de fine porcelænskopper. Normalt var det en tjener, der hentede kaffe til os. Men ikke i dag. Jakob havde dækket op til os i det fjerneste hjørne af restauranten. Der plejede vi ikke at sidde.

I den anden ende af lokalet sad et selskab af pludrende italienske turister. De var også nået til kaffen. Tjeneren kom hen og fortalte Jakob, at de var utilfredse med at skulle betale for kaffe ad libitum, når de kun drak en enkelt lille kop.

Som børn havde vi tilbragt mange sommerferier i Italien og kendte udmærket deres kaffekultur. Jakob bad tjeneren tilbyde italienerne halv pris. Nej, han skulle ikke holde øje med, om de så alligevel drak to kopper.

“For en uges tid siden blev jeg ringet op af den saudiarabiske ambassade her i København,” fortalte Jakob efter at have fået et par venlige vink og tegn fra de italienske turister.

“De var på udkig efter et firma, der kunne renovere og drive køkkenerne på fem offentlige hospitaler i Taif,” forklarede han.

“Hvad for noget og hvorhenne?” spurgte jeg.

“Jeg har kigget i atlasset.” Han tog en stor bog frem, bladrede lidt og fandt siderne med kort over Mellemøsten.

“Det ligger her.” Han pegede på et sted midt på den vestlige del af den arabiske halvø. “Byen Taif ligger omkring 170 kilometer øst for havnebyen Jeddah. På den anden side af Mekka.”

Jeg var ikke stærk i Mellemøstens geografi. Mekka havde jeg hørt om, men ikke Jeddah og Taif. Nogen idé om, hvor det lå, havde jeg ikke. Vi studerede kortet og kunne konstatere, at byerne lå på linje med grænsen mellem Ægypten og Sudan. Kørte man fingeren langs breddegraden længere mod vest, dukkede Cuba og Mexico op. Mod øst ramte den Indien midt mellem Delhi og Bombay. Eksotiske navne.

“Hvad svarede du så?” spurgte jeg lidt henkastet, mens jeg studerede de mange spændende navne på kortet.

“Jeg svarede, at det kunne vi snildt klare.”

Jeg kiggede længe på ham. Han havde det der frække glimt i øjet, som var så typisk for ham og Palle, og som i vores barndom drev mor til vanvid. De var et par kønne drenge med blå øjne og blondt hår. På billeder fra dengang, de var små, lignede de Rafaels engle. Det var de bare ikke. De smed legetøjet ud ad vinduet fra fjerde sal efterfulgt af toiletpapir i flammer. Ved en familiekomsammen havde de afleveret vores yngste fætter på politistationen og fortalt, at han var blevet væk fra sine forældre. De var trætte af at slæbe rundt på ham og ville i biografen. Tiden havde rundet dem lidt, men det skælmske sind var der fortsat.

“Hvad ved du om hospitalskøkkener?” spurgte jeg.

“Ingenting.” Han holdt en lille kunstpause. “Men jeg kender en, der gør.”

Han kunne da umuligt mene mig, tænkte jeg. Det gjorde han heller ikke.

“For nogle måneder siden havde vi et stort selskab her i restauranten.” Han pegede ud i lokalet. “En konfirmation. Det var datteren af

direktøren for et firma, der hedder Rustfri Stålmontage. De er eksperter i indretning af hospitalskøkkener og kører projekter over hele verden.”

“Så du henviste ambassaden til dem?” spurgte jeg velvidende, at det havde han ikke gjort.

“Nej da. Jeg sagde, at det kunne vi sagtens. Bagefter ringede jeg til direktøren for at høre, om de ville være vores underleverandør. Det ville de godt.”

“Vores underleverandør?”

“Ja, de er klar til at være underleverandør på reoveringen. Selve driften bortset fra vedligeholdelsen af udstyr og maskiner er ikke deres fagområde. De har sendt en brochure med beskrivelse af firmaet og et udpluk af deres projekter.” Han skubbede brochuren, der lå på bordet, over til mig. Jeg bladrede lidt i den. De lavede tilsyneladende udelukkende hospitalskøkkener. Der var mange flotte billeder af spritnye køkkener fra forskellige steder i verden.

“Det lyder spændende,” måtte jeg medgive, “men hvorfor i alverden ringede saudierne til dig?”

“Jeg ved det ikke,” svarede han og så eftertænksom ud. “Jeg tror de ringede forkert. Men som sagt, jeg ved det ikke. Jeg spurgte heller ikke.”

Jeg manglede simpelthen ord.

“Hør nu her,” sagde Jakob og rettede sig op i stolen. “Det er et superspændende projekt. Det er ikke raketvidenskab. Rustfri Stålmontage kan stå for reoveringerne. At drive køkkenerne kan vel ikke være så forskelligt fra at drive en restaurant. Ellers findes der vel nogen derude, som vi kan hyre ind til opgaven.” Han slog ud med hånden mod vinduet til Vesterbrogade. Derude.

Det lød nemt, når han sagde det på den måde.

Han kiggede på mig og tilføjede: “Der kommer en delegation fra Saudi-Arabien herop på søndag for at diskutere detaljerne.”

HELSTEGT KALV OG PORTUGISISK LØGSUPPE

Der er dem, der straks ser problemer, og så er der dem, der øjner muligheder. Jakob hørte til i gruppe to. Han elskede at prøve noget nyt. I tillæg var han udstyret med en stor portion selvtillid. Og det, han

ikke vidste, kunne han vel finde ud af. Eller også kunne han få fat på nogen, der allerede vidste det, og få dem til at hjælpe. Jakob udstrålede tillige pondus og var med sin ranke holdning, 190 cm i højden og tæt på de 100 kilo på vægten en person, man lagde mærke til i enhver sammenhæng.

Han havde taget mig med på mange sjove projekter. Som da vi lavede helstegt kalv til en sommerfest i et stort ingeniørfirma. Det havde Jakob aldrig prøvet før, men da han blev præsenteret for opgaven (som nummer ti i rækken, hvor de ni før ham havde takket nej) slog han straks til.

Helstegt kalv? På grill? Til 500 personer? Selvfølgelig, den klarer vi.

Efter en snak med ingeniørfirmaets tekniske direktør, ombyggede et par af deres smede en åben affaldscontainer til en grill, der kunne rumme og bære en kalv på 150 kilo. I den ene ende af containeren skulle der afbrændes trækævlere. De skulle blive til de glødende grillkul, som løbende kunne skubbes ind under dyret. I den anden ende tilriggede smedene en anordning med et solidt spyd, hvorpå vi kunne montere og rotere kalven, så den blev stegt på alle sider. En perfekt løsning. På papiret.

Jakob tog altid fat i mig, når der var den slags spændende projekter på tapetet. Dels havde vi det sjovt sammen, og dels kunne jeg tjene en god skilling ved siden af studierne.

Det var min brors skøn, at hvis den grillede kalv skulle være klar til udkæring klokken 19, så skulle den over de glødende kul senest klokken 10. Det ville sige, at der skulle laves gløder fra klokken 8. Festen var sat til at slutte med natmad klokken 1 om natten, og her havde ingeniørfirmaet bestilt fransk løgsuppe med flutes.

Vi mødtes i køkkenet på Jakobs restaurant klokken 6 for at forberede suppen. Mens løgene simrede i en stor gryde, skulle vi have os en kop morgenkaffe. Vi snakkede om dagens opgaver og glemte løgene. De fik for meget stegetid og var blevet mørke. De var ikke brankede eller brændt, blot stegt for meget.

“Fandens også,” havde Jakob sagt og skulle til at smide det hele ud, da jeg fik en idé.

“Vi kalder det portugisisk løgsuppe,” foreslog jeg. “Det er der ikke en kat, der ved, hvad er, men klokken 1 om natten og med en lille kæg i øret vil de fleste synes, at det lyder eksotisk.”

Jakob var straks med på idéen, men holdt fast i, at der også skulle laves den lysere franske udgave. Ingeniørerne skulle have, hvad de havde bestilt. Vi gav den portugisiske version en ekstra portion hvidløg samt et ordentligt skud timian. Til sidst tilsatte vi kulør for at forstærke den mørke farve.

“Genialt,” havde jeg begejstret konstateret. “Nu kan gæsterne selv vælge, om de vil have den franske eller den portugisiske. Folk elsker at have et valg.”

PÅ MED KLUNSET

Klokken 9 ankom vi til Sporvejsmuseet Skjoldenæsholm, hvor festen skulle holdes. Med to slags løgsupper i bagagerummet. Noget af suppen var skvulpet over, så Jakobs lille Renault Dauphine stank af hvidløg flere måneder efter.

To smede fra ingeniørfirmaet var i fuld gang med at færdiggøre grillen. De havde allerede tændt op i bålet, så produktionen af grillkul var i fin fremdrift. Klokken 9:30 kom slagteren med kalven. Når sådan en lille sød fyr stod ude på marken og kiggede på en med sine store øjne, så den måske ikke ud af så meget. Men når den skulle op på et spyd og rotere på en grill, var det en ordentlig krabat.

Smedene fortalte, at de havde haft nogle af ingeniørerne til at regne på opgaven, og de havde fundet frem til, at spyddet skulle være af massivt rustfrit stål og have en diameter på syv centimeter. Ellers ville det bøje under vægten og forhindre, at kalven kunne drejes rundt.

Det vejede en krig. Hvordan skulle vi få kalven på spyddet, så den sad fast og kunne drejes ubesværet rundt i ni timer?

Det endte med en løsning, hvor vi bankede spyddet ind gennem dyrets anus, op langs rygraden og ud under nakken ved dens afskårne hoved. Vi fastgjorde den med kraftig ståltråd omkring rygrad og ribben. Til yderligere at fiksere kalven havde smedene lavet nogle anordninger med små stålpigge på ringe, der kunne køres frem og tilbage på spyddet. De kunne så presses ind i henholdsvis bag- og forende og fastgøres med nogle store skruer. Vægtfordelingen var håbløs. Smedene lavede i en fart et stort H i rustfrit stål, så kalvens ben kunne spredes ud til begge sider. Det hjalp og reducerede samtidigt stegningen til en over- og en under-

side, der i store træk havde samme afstand til kullene. En god løsning.

Efter et par timers stegning viste det sig, at fastgørelsesanordningerne var for spinkle. Når kødet blev stegt og dermed mere mørt, skar de tynde stålpigge sig løs. Smedene måtte banke nogle kraftigere pigge ind i dens køller og bove og svejse dem fast til det gennemgående stålspyd. H-anordningen blev presset helt op imod og også svejset fast til spyddet.

Operationen med smede iført store masker, svejseapparater og gnister, der stod om ørene på dem, så drabeligt ud, men det stabiliserede dyret. Til gengæld ville løsningen udgøre en udfordring, når vi senere skulle have det af spyddet igen. Det kunne ikke komme af. Det problem besluttede vi at tage os af, når vi nåede dertil.

Nu var der blot tilbage at rotere kalven med jævne mellemrum og overhælde den med den marinade, som Jakob havde forberedt og medbragt i store spande.

At grillstege et helt dyr, og specielt et så stort et som en kalv, indebærer altid, at det, der er tættest på kullene, bliver færdigt først. Det var Jakob forberedt på, og han havde derfor medbragt ruller med kraftigt sølvfolie. Vi pakkede de dele ind, som ikke skulle have så meget eller var tættest på kullene. Senere på dagen kunne vi tage folien af igen. Når gæsterne ankom, ville dyret fremstå pænt og jævnt stegt over det hele.

Midt på eftermiddagen kom resten af Jakobs folk. Han skulle stå for hele festen, og der var derfor yderligere to kokke samt ti piger til at hjælpe med servering, afrydning og pasning af baren senere på aftenen. De medbragte forretten, alt tilbehøret til hovedretten inklusive flere slags saucer samt desserten.

Da gæsterne ankom ved 18-tiden, havde Jakob, de to andre kokke og jeg klædt om til kridhvide uniformer med høje hatte og rødternede tørklæder. Jeg var ikke kok og syntes nok, at det var snyd, at jeg skulle have uniform på. Sludder, havde Jakob sagt. Gæsterne vil have rigtige kokke. På med klunset.

DET STORE SHOW

De festklædte gæster betragtede med beundring det enorme dyr, der nu var pakket ud af sølvpapiret og langsomt blevet roteret af mig, mens Jakob hældte marinaden på. Gæsterne stillede nysgerrigt alverdens spørgsmål om, hvordan vi havde fået dyret på spyddet, hvordan vi sikrede en ensartet stegning, hvad marinaden indeholdt, hvor det bedste kød sad, hvor længe den havde stegt og så videre. Jakob svarede med høj og klar røst detaljeret på spørgsmålene, så alle kunne høre med, og flokken rundt om grillen voksede.

Han skiftede nu taktik og begyndte en fortælling om, hvordan man laver helstegt kalv på grill. Det var et imponerende foredrag og bar ikke præg af, at han aldrig havde prøvet det før. Det lød nærmest, som om, det var hans speciale. Igen kom der spørgsmål, som Jakob besvarede med humor og vid. Hjulpet på vej af velkomstdrinken spredte munterheden sig blandt gæsterne. Jakob forstod om nogen, at når god mad pakkes ind i et godt show, så er succesen hjulpet pænt på vej.

Efter en omgang røget laks med rigelige mængder kold hvidvin var ingeniørerne med påhæng oppe i det muntre hjørne og klar til forventningsfulde at sætte tænderne i den imponerende kalv.

Med smedenes assistance havde vi fået løftet dyret af grillen og båret den ind i remisen. Uden for gæsternes synsfelt fik smedene med vinkelslibere frigjort dyret fra spyddet, H-profilen og de påsvejsede pigge. En brutal og voldsom procedure, men det skulle gå stærkt.

Store kødstykker blev nu båret ud på kæmpefade, og fra fire borde stod vi klar til at skære netop det stykke ud, som den enkelte gæst kunne ønske sig. Der blev igen stillet mange spørgsmål. Heldigvis havde Jakob i løbet af eftermiddagen givet os alle et lynkursus i en kalvs anatomi. Selv jeg kunne med stor kendermine rådgive gæsterne om, hvor det møreste, mest smagfulde eller mest gennemstegte stykke kød befandt sig.

Efter maden tog vi kokkehuerne af, og mens musikken spillede op til dans, passede vi den frie bar. Den var velbesøgt. Udover at mikse drinks ydede vi også psykologisk førstehjælp. Gæsterne havde efter at have smidt hæmningerne og løsnet stemmebåndet en del på hjerte. Et par enkelte krisesituationer opstod undervejs. Med så mange menne-

sker var det statistisk forventeligt. De blev hurtigt indkapslet og afsikret, så de ikke påvirkede festen for de øvrige.

Natmaden blev kørt ud i festteltet på en dræsrine inde fra remisen, hvorpå Jakob og jeg igen stod iført de høje kokkehuer. Nu kunne gæsterne frit vælge mellem den portugisiske og franske løgsuppe. Portugiseren blev et kæmpe hit, og mange frittede Jakob og mig for opskriften. Men den udleverede vi ikke. Vi antydede blot, at i portugisisk løgsuppe skulle løgene stege lidt længere, og der skulle flere hvidløg i. Det med kuløren nævnte vi ikke noget om.

Kokken 3 om natten var festen forbi, og vi kunne gå i gang med afmontering og oprydning. Vi var først hjemme, efter at solen var stået op igen, men det havde været en gennemført succes. Ingeniørfirmaets festkomité var begejstrede, og medarbejderne ytrede efterfølgende, at det havde været den bedste firmafest nogensinde.

RESERVERNE KALDES IND

“Selvfølgelig lyder Saudi-Arabien ekstremt spændende,” måtte jeg medgive, “men hvor kommer jeg ind i billedet?”

“Du taler og skriver flydende engelsk,” svarede Jakob prompte. “Det bliver der brug for.”

Ambassaden havde fortalt ham, at projektet var et offentligt udbud, hvor en række saudiarabiske firmaer var inviteret til at byde ind. Et af firmaerne havde mistet deres udenlandske samarbejdspartner. De skulle derfor finde en erstatning. Der var kun en måned til udbudsfristens udløb, så tiden var knap. Ambassaden i København var, ligesom andre ambassader rundt om i verden, blevet bedt om at hjælpe med at finde potentielle leverandører og give kontaktinformationerne videre. Det havde de gjort. Derudover var de ikke involveret i projektet og kendte ikke noget til de tekniske detaljer.

Et par dage efter var Jakob så blevet kontaktet telefonisk af en repræsentant fra det saudiarabiske firma, Gasaz Enterprises. De stillede en række spørgsmål til referencer og til, hvor hurtigt han kunne levere et tilbud. Jakob opgav nogle af navnene på Rustfri Stålmontages kunder og understregede derefter, at han skulle have en engelsk udgave af udbudsmaterialet. Hans team ville tillige skulle besigtige forholdene på stedet. Firmaet måtte være parate til at bekoste rejse- og

opholdsudgifter for tre personer i det antal dage, det ville tage at gennemgå de fem hospitaler. Det kunne der ikke være tale om, havde repræsentanten sagt, hvorefter Jakob beklagede ikke at kunne hjælpe.

En time senere ringede de op igen. Der var givet grønt lys for dækning af omkostninger til rejse- og ophold for tre personer i fem dage. Ham, der angiveligt var ægypter og arbejdede fra et kontor i Kairo, samt nogle af folkene fra hovedkontoret i Jeddah ville komme til København i weekenden. Vi skulle mødes og gennemgå detaljerne. Jakobs hold måtte være klar til at rejse til Saudi-Arabien ugen efter. I den derpå følgende uge skulle tilbuddet færdiggøres. Det skulle foreligge på engelsk med et resume, som de oversatte til arabisk.

“Kan du deltage i mødet med saudierne på søndag?” spurgte Jakob og tilføjede hurtigt: “Og kan du tage med derned onsdag i næste uge?”

Hold da op. En tur til Saudi-Arabien. Det lød bestemt spændende. Men timingen var ikke god. Den var decideret dårlig. Jeg var netop ved at etablere et bofællesskab i Nordsjælland, og vi skulle flytte ind i vores nye hus i starten af september. Min kone, Sammy, og jeg havde planlagt at tage noget af vores sommerferie på det tidspunkt. Desuden var vi midt i at skulle adoptere et barn fra Indonesien. Vi var nødt til at gemme lidt ferie, hvis det skulle gå hen og falde på plads i år. Men hvis jeg kunne få fri et par dage? Det kunne jeg måske nok, for der var ikke noget at lave i ministeriet i sommerperioden.

“Vi har meget om ørene for tiden og er midt i at flytte,” svarede jeg. “Jeg er nødt til at vende det med Sammy. Jeg vil også gerne se udbudsmaterialet, inden jeg beslutter mig.”

Hvorfor tog jeg det forbehold? Hvis Sammy var med på, at jeg rejste, kunne det være ligegyldigt, hvad der stod i udbudsmaterialet.

Jakob gav mig brochuren fra Rustfri Stålmontage med hjem, så jeg kunne forberede mig til mødet med repræsentanterne fra det saudiarabiske firma den efterfølgende søndag.

Jeg spadserede tilbage til Laksegade, men gik ikke op på kontoret. I stedet cyklede jeg hjem.

RING, RING, WHY DON'T YOU GIVE ME A CALL

Det var ikke kærlighed ved første blik, da Sammy og jeg traf hinanden en novemberaften i 1973 på diskotek Pussycat i Gothersgade lidt over

midnat. Sammen med mine Aalborgvenner havde jeg varmet gevaldigt op på Hviids Vinstue. Vi blev smidt ud klokken 24, da værtshuset lukkede, og traskede ned til Pussycat, som vi plejede. Vores faste plads var oppe ved baren på første sal. Her havde vi et fint overblik over dansegulvet og kunne iagttage pigerne, når de gik på toilettet. Den aften stod der allerede to i baren, da vi kom. Sammy var den ene. Vi puffede lidt til dem for at få plads, men Sammy protesterede. Jeg faldt i snak med hende. Vi dansede lidt og udvekslede telefonnumre.

Ved 2-tiden gik hun hjem. Hun skulle på job næste dag og trængte til et par timer på øjet. For mit vedkommende blev det endnu en våd weekend.

Mandag eftermiddag efter at have været på universitetet hele formiddagen tog jeg en tiltrængt lur på sofaen i min lille lejlighed på Amagerbrogade, da telefonen ringede.

Det var Sammy. Sammy hvem? Jeg var søvndrukken og tænkte ikke helt klart. "Lørdag på Pussycat" nåede jeg at opfatte, inden forbindelsen blev afbrudt.

Langsomt kom hukommelsen i gang. Jeg kunne svagt huske en høj, slank, måske tynd, mørkhåret pige med brune øjne og en kraftig accent. Samtlige karakteristika passede på min favorittype. Men telefonforbindelsen var blevet afbrudt? Smækkede hun røret på, fordi jeg ikke straks genkendte hende? Forresten nåede vi ikke at udveksle telefonnumre i lørdags? Hvad havde jeg på den aften? Den blåternede skjorte!

Jeg dykkede ned i vasketøjskurven og ganske rigtigt, i brystlommen lå en lille lap med navnet Sammy og et nummer skrevet med blå blæk og en skrift, der ikke var min.

Jeg ringede tilbage. Undskyldende fik jeg forklaret, at jeg lå og sov, da hun ringede, og derfor var lidt omtåget. Naturligvis kunne jeg huske hende. Skulle vi ses?

Sammy havde fremlejet en lejlighed i funktionærboligerne bag Rigshospitalet. Tirsdag aften gik jeg til svømning i universitets svømmehal på Nørre Alle. Jeg kunne sagtens lægge vejen forbi, når træningen var overstået. Det var OK med hende. Men kun et kort besøg, for hun havde en veninde til middag, og de skulle i biografen klokken 19:30.

Aftalen var dårligt gennemtænkt fra min side. Efter svømningen

ville jeg have røde øjne, stinke af klor, og mit lange hår ville ikke sidde, som det skulle. Men jeg var død nysgerrig, og det var hun nok også.

Da jeg ved 18-tiden næste aften ringede på hendes dør, var jeg iført slidte blå jeans, beige rullekravesweater, en dobbeltradede blå sømandsjakke og brune cowboystøvler med spansk hæl. Det outfit, der passede bedst til situationen, mente jeg. Sammy åbnede døren. Hun var i en blå spencerkjole i fløjl med en mørk rullekravesweater under og tykke blå strømpebukser. På fødderne havde hun en slags sutsko. Hun var høj, slank, med tykt mørkebrunt hår, brune øjne og et afventende smil. Vi stod og sugede det første indtryk til os i nogle sekunder. Det føltes som en evighed.

“Hej. Kom inden for,” fik hun endelig sagt.

Veninden, en arbejdskollega, var der allerede. Vi hilste på hinanden. Jeg forklarede, at jeg lige var kommet op fra svømmebassinet og nok lugtede lidt af klor. Det benægtede de ikke. På kassettebåndoptageren kørte det seneste album med ABBA.

“Ring, ring, why don’t you give me a call.”

Vi snakkede om filmen, de skulle ind at se. Jeg kendte den ikke. De skulle spise først, og jeg måtte videre.

“Lad os ringes ved,” sagde jeg og tog afsked med Sammy og hendes kollega.

PÅ MIDLERTIDIGT OPHOLD

På det tidspunkt, i november 1973, var jeg ikke på et sted i mit liv, hvor jeg skulle blive ret meget længere. Det stod mig lysende klart. Efter studentereksamen i sommeren 1970 var min kæreste gennem hele gymnasietiden og jeg blevet enige om, at vi skulle videre hver for sig. Hun ville til Frankrig. Jeg ville til Aarhus. Sådan var det blevet. Ikke det store drama. Blot et pænt farvel, tak for alt og ha’ det godt.

Jeg fandt mig bare aldrig til rette i Aarhus. Oecon-studiet var for matematisk og for virksomhedsrettet. Jeg var mere interesseret i nationaløkonomi. Vennerne fra gymnasieårene i Aalborg var flyttet til København. I Aarhus skulle jeg starte hele det sociale op fra bunden. I foråret 1971 gav jeg op og flyttede til Sjælland. Her var vennerne, her var min bror Jakob, der kunne skaffe mig et job, og så kunne jeg læse statsvidenskab i stedet.

Den 1. september 1971 startede jeg som stud.polit. Efter den første uge havde jeg dannet en studiegruppe sammen med fire andre. Oven på fadæsen i Aarhus var jeg opsat på at få en god start. Studiegruppen og det, jeg trods alt havde lært året før, sikrede mig topkarakterer ved første årsprøve. Anden årsprøve gik ligeså fint, men på det tredje år tog festerne overhånd. Med vennerne fra Aalborg var der party hver weekend. Tit startede løjerne allerede om torsdagen og sluttede først sent søndag. Jeg fik ikke gjort så meget ved studierne, og hen på efteråret tvivlede jeg på, om jeg kunne nå at læse det tabte op inden forårseksamen.

Måske var jeg nødt til at gå tredje år helt om.

Den tanke lå ikke godt i maven. Jeg havde allerede ved studieskiftet mistet et år. Det var der ikke så mange, der havde lagt mærke til, fordi jeg samtidigt var flyttet til København. Hvis jeg skulle tage tredje år om, ville jeg ryge ud af studiegruppen. Jeg skulle forklare for mine omgivelser, at afslutningen på studierne ville skubbe sig yderligere et år. Det ville være pinligt.

Der havde siden bruddet med gymnasiekæresten været talrige fyrige, men kortvarige pigebekendtskaber. Så snart de begyndte at lægge deres undertøj ned i mine skuffer, blev jeg rædselsslagen, gik i panik og smed dem ud. De mange fester og byture kostede penge og stjal tid fra alt andet. Det var sjovt, mens det stod på, men bagefter var der underligt tomt. Udover lommesmærter og tømmermænd kastede det ikke meget af sig.

NØGLEN TIL ET NYT KAPITEL

Sammy var hjemme, da jeg lukkede mig ind i lejligheden. Hun skulle på aftenvagt, og vi kunne lige nå en kop kaffe sammen, inden hun tog afsted.

“Jeg drak kaffe med Jakob i dag,” fortalte jeg.

“Hvordan har de det?” spurgte hun.

“Godt, vil jeg tro. Det snakkede vi ikke om. Vi var mere optaget af at diskutere en opringning, han havde fået fra den saudiarabiske ambassade.”

“En opringning fra hvem?” spurgte hun som forventet.

“Den saudiarabiske ambassade. Jakob spurgte, om jeg kunne

deltage i et møde med nogle saudiere inde hos ham på søndag. Og om jeg kunne tage med til Saudi-Arabien på onsdag i næste uge. Vi skal være væk i fem dage.”

Hun kiggede undrende på mig.

“Hvad skal I lave i Saudi-Arabien?”

“Du tror, det er løgn, men vi skal lave feltstudier forud for afgivelsen af et tilbud på indretning og drift af køkkenerne på fem hospitaler i en by, der hedder Taif,” svarede jeg og kunne høre, at det lød helt ude i hampen.

“Den ligger lidt øst for Mekka,” tilføjede jeg, som om det kunne få tiøren til at falde.

Jeg fortalte alt, hvad jeg vidste, hvilket ikke var meget. Det førte heller ikke til nogen mærkbar afklaring i Sammys ansigt.

“Jeg skal af sted nu,” sagde hun. “Vi må tale om det i morgen.”

“Jeg behøver ikke tage tidligt på arbejde i morgen,” skyndte jeg mig at sige. “Vi kan spise morgenmad sammen.”

“Det lyder hyggeligt,” svarede hun med et smil, gav mig et kys og strøg afsted.

Da jeg første gang mødte Sammy, havde vi begge kalenderen proppet med andre aftaler. Det lykkedes at finde en lørdag, hvor hun kunne deltage i en fest, som jeg allerede havde på programmet. Hun skulle komme ved 21-tiden. Da klokken blev 21:15, var hun endnu ikke dukket op. Jeg var løbet tør for smøger og ville lige stikke over i kiosken på den anden side af Fælledvej for at købe en pakke Kings. Foran gadedøren stod Sammy og så noget misfornøjet ud. Et helt kvarter havde hun ringet på, uden at nogen svarede. Hun var på vej hjem nu. Den beslutning lykkedes det mig at ændre. Jeg glemte alt om smøger, og sammen gik vi op til festen. Ved 2-tiden skulle hun hjem, men jeg lovede at ringe dagen efter, når jeg var kommet til hægterne.

Vi aftalte at mødes en hverdagsaften på en restaurant i det indre København.

Hun havde sorte jeans, en knaldrød frakke og hat på. Der var en aura af moden selvsikkerhed over hende. Vi spiste lam og delte en halv liter af huset rødvin.

Sammy var lidt over et år ældre end mig. Egentlig hed hun Samantha, men det var der ingen, der kaldte hende. Hun var født og opvokset i en arbejderfamilie i Manchester som den ældste af fem

søskende. Hun fandt ret sent ud af, at hun ikke havde samme biologiske far som de fire andre. Hun vidste fortsat ikke, hvem og hvor hendes biologiske far var. Med sin mors støtte rejste hun efter sin skolegang til London for at blive sygeplejeelev på St Bartholomew's Hospital. Jeg kendte det ikke, men kunne forstå, at det i England var meget velrenommeret. Under uddannelsen boede hun sammen med en række andre piger i et stort hus i det centrale London, og de var nu hendes næreste venner. Hun var i Danmark på et midlertidigt ophold og planlagde at rejse til USA til foråret, når en af hendes veninder var færdig med sin sygeplejerskeuddannelse. De havde skrevet kontrakt med et stort hospital i Houston i Texas, som gav en god løn og et klækkeligt tilskud til deres flytteomkostninger.

"Hvorfor har du lært dansk?" spurgte jeg, "Du er her jo kun i kort tid."

"En sygeplejerske skal kunne snakke med patienterne."

Der blev en pause efter det svar. Jeg blev lidt flov. Det kunne jeg have sagt mig selv. Mange danskere talte glimrende engelsk, men det var nok mest udbredt blandt de unge. Alligevel var jeg imponeret over, at hun på så kort tid havde lært sproget. Respekt.

"Hvad så med Houston?" spurgte jeg og fornemmede, at jeg måtte være lidt mere præcis. "Er det en fast beslutning?"

Jeg har aldrig været god til at bluffe, og nu væltede alle kortene ud på bordet.

"Der er vel ikke meget her i tilværelsen, som ikke kan ændres," svarede hun med et lille smil i øjenkrogen.

Vi tog afsked uden for restauranten. Hun skulle på arbejde næste morgen, og jeg skulle på universitetet. Jeg havde nok været med på at forlænge aftenen, men det lå ikke i luften. Der var ingen grund til at presse på. Argumentet gav jo god mening.

Fra det tidspunkt havde jeg på fornemmelsen, at Sammy måske kunne være nøglen til et nyt kapitel. Hun var anderledes, kom i den grad udefra, var englænder, færdig med sin uddannelse og havde et job, der krævede hendes fulde tilstedeværelse og opmærksomhed. Hun havde et reelt ansvar, og hun tog det alvorligt.

Midt i december meddelte Sammy, at hun ville hjem til Manchester i julen og først kom tilbage efter nytår. Det syntes jeg var en dårlig plan. Det med julen kunne jeg forstå, men kunne hun ikke komme

tilbage, så vi kunne fejre nytår sammen? Jeg skulle op til mine forældre i Aalborg i julen. De havde givet grønt lys for, at hele slænget kunne fejre nytårsaften i deres lejlighed. Jeg ville gerne have hende med, og mine forældre havde værelser nok til, at hun kunne overnatte på anstændig vis. Sådan blev det, og efter den nytårsaften var vi blevet faste kærestere.

Det var afgørende, at jeg fik Sammy med på hospitalsprojektet. Timingen var mildest talt uheldig, men jeg ville gerne med på den tur til Saudi-Arabien. Når vi skulle skrive tilbuddet, ville både hendes engelskkundskaber og indsigt i hospitalsverdenen være yderst værdifulde.

Næste morgen sov Sammy længe. Det gjorde hun af gode grunde altid efter en aftenvagt. Da hun stod op, havde jeg hentet frisk morgenbrød og lavet kaffe. Jeg gentog, hvad jeg vidste.

“Jeg er med på, at det lyder fuldstændigt vanvittigt.” Det formodede jeg, vi var enige om. “Men hvis det falder på plads, vil jeg altså gerne med på projektet. Der er 14 dage, fra jeg kommer hjem, og til vi skal flytte. Det kan vi sagtens nå. Vi har i øvrigt brug for din hjælp til at skrive tilbuddet.”

“Hvordan kommer I derned?” spurgte hun. Jeg noterede mig med tilfredshed, at hun dermed i realiteten havde givet sit samtykke til, at jeg kunne tage afsted.

“Vi flyver,” svarede jeg dumt.

“Hvilken vej flyver I?” Hun ville selvfølgelig vide, hvilken rute vi tog. Det havde jeg overhovedet ikke spekuleret på, men med uroen i Mellemøsten kunne jeg godt se, at det forekom risikabelt.

“Jeg finder ud af det,” lovede jeg. “Vi kommer ikke til at flyve via lande, hvor der er for meget ballade.”

STÅLFRI RUSTMONTAGE

Da jeg op ad formiddagen kom ind i ministeriet, læste jeg brochuren fra Rustfri Stålmontage igennem et par gange. En betjent afleverede en stor stak kopier af en rapport om særlige muligheder for ekstraordinære indsatser mod arbejdsløsheden, som vi havde udarbejdet til regeringens beskæftigelsesudvalg. Jeg bad ham om at sætte stakken på reolen bag mig. Min chef havde bedt mig skrive følgebrevet på hans

vegne og sende rapporten ud, når den kom fra trykken. Nu hastede det ikke. Alle var jo på ferie. Hvis den kom af sted i løbet af ugen, var det fint. Derudover var indbakken tom.

Jeg fortalte sekretæren, at jeg havde et ærinde ude i byen. Det var for så vidt korrekt, for jeg havde besluttet mig for at gå en tur. Laksegade støder ud til Bremerholm, der i sin nordlige ende munder ud ved Kongens Have. På vejen passerede jeg Strøget, der summede af sommerglade turister. Haven var belagt med mennesker, der lå henslængt på græsplænerne og nød solen og varmen. Mange af pigerne var topløse. Sådan havde det været i mange år, men jeg kunne fortsat smugkigge lidt og nyde synet. Man må gerne få appetitten ude, hvis man blot spiser hjemme, sagde en af mine gode venner altid. Det syntes jeg lød ret sjovt.

Lige nu havde jeg mest af alt brug for at få et overblik over situationen. Efter en rundtur i Kongens Have var jeg ikke blevet klogere, men syntes til gengæld heller ikke, der var noget at stresses over. Tingene passede fint sammen, og jeg var vel i det store og hele tilfreds med, hvor jeg var landet. En tur til Saudi-Arabien virkede spændende, og måske kunne jeg finde tid til at spille noget mere guitar?

Tilbage på kontoret kiggede jeg på stakken af rapporter og besluttede, at den kunne vente til i morgen. I stedet tog jeg igen tidligt hjem og fik et par timer med Sammy. Jeg krydsforhørte hende om alt, hvad hun vidste om køkkener og forplejning på et sygehus.

Om aftenen ringede Jakob og spurgte, om jeg kunne komme forbi den efterfølgende formiddag. Ambassaden havde afleveret en kopi af udbudsmaterialet, og der kom en repræsentant fra Stålfri Rustmontage... Stålfri Rustmontage? Vi grinede af fortalelsen. Der kom en ingeniør, som skulle hjælpe os med at forberede mødet med saudierne, og som i givet fald skulle med os på studieturen. Helmuth Freisleben hed han.

Repræsentanten fra Stålfri Rustmontage — det nye navn havde allerede bidt sig fast — var en erfaren herre. Han havde været med til at indrette hospitalskøkkener over hele verden. Som navnet antydede, var han af østrigsk oprindelse, men opvokset i Danmark. Han svarede beredvilligt på vores spørgsmål, og vi forstod, hvor perfekte Stålfri var til at stå for både renoveringerne og indretningen. Driften derimod var ikke deres bord. Det måtte vi selv ordne. Udbudsmaterialet var til

gengæld håbløst. Det beskrev nok, at tilbuddet skulle lyde på renovering af køkkenerne på fem hospitaler og driften heraf i ti år. Men udover en tilfældig og ufuldstændig liste over noget køkkenudstyr var der ingen information om de nuværende bygninger, specialer, antallet af patienter, sundhedspersonale og forplejningskrav.

Det var åbenlyst, at vi skulle foretage undersøgelser på stedet og tale med de lokale myndigheder, inden vi kunne give tilbud på noget som helst. Og selv da ville der være mange uafklarede forhold, som vi måtte tage forbehold for. Det var Helmuths erfaring, at der fra den type lande ofte var mangelfulde informationer. Projekterne blev tit gennemført for at bringe penge i spil, som kunne bruges til at fylde politikeres og embedsmænds private lommer. Saudi-Arabien var et diktatur ledet af en konge, der havde en kæmpe familie, som alle levede et luksuriøst liv. Hvor mon de penge kom fra?

Da han var gået, diskuterede Jakob og jeg projektet igennem igen. Vi var overbeviste om, at vi med Stålfri som underleverandør kunne løse renoveringsopgaven. Vi var også overbevist om, at vi nok skulle finde en løsning på driftsopgaven. Men nogen skulle stå for aktiviteterne på stedet. Hvis vi vandt projektet, måtte det betyde, at Jakob skulle flytte til Saudi-Arabien. Jeg kunne og ville under ingen omstændigheder flytte derved, men når først tilbuddet var afgivet, var der heller ikke brug for mig mere.

Vi besluttede ikke at bruge mere krudt på det spørgsmål. Vi vandt næppe projektet, og så kunne det være ligegyldigt. Vi skulle afgive tilbuddet til det saudiske firma, der herefter håndterede udbudsforretningen. Hvordan de gebærdede sig for at vinde sagen, ville vi ikke være blandet ind i. Vi syntes bare begge, det kunne være spændende at komme afsted.

Tilbage på kontoret fik jeg om eftermiddagen skrevet udkastet til følgebrevet til rapporten og bad en kollega om at kigge det igennem. Hun foreslog et par gode ændringer, hvorefter sekretærerne kunne skrive det rent og sætte modtagernes navne og adresser på. Jeg ville skrive alle brevene under dagen efter. Sekretærerne kunne ordne resten.

Indbakken var fortsat tom, så ved 15-tiden cyklede jeg hjem.

Samme aften ringede Jakob og fortalte, at mødet med saudierne var berammet til søndag, klokken 15 på Riva.

TAK FOR HJÆLPEN

Mange har medvirket til at få historien om Henrik Bertelsen og hans meritter på plads. Jeg er en stor tak skyldig til Rikke Sommer, Dorte Justesen, Majken Alexander, René Stockner, Per Pedersen, Jesper Secher Borgen, Mohamad Ismail Basha, Tue Høilund Carlsen, Ole Møller Jensen, Freddie B. Jørgensen, Lise Jahnsen, Marco Caldana, Tine Curtis, Gordon Trier, Ken Hjelm, Bente Roed Jensen, Fritjof Lind og Anders Heide Mortensen. De har alle læst og kommenteret forskellige versioner af manuskriptet undervejs. En særlig tak til Esben Stubager, der har læst flere versioner.

Tilbagemeldingerne på de første manuskriptudkast har haft væsentlig indflydelse på bogens endelige form og indhold. Ansvar for det endelige resultat kan dog alene placeres på mine skuldre.

Også en stor tak til Marco Caldana, Taha Aharaz, Mohamad Ismail Basha og Özlem Turhan, der har rådgivet mig om mellemøstlig kultur og religion og til Janne Sury, der har hjulpet med en lægelig vurdering af hovedpersonernes reaktion på de voldsomme oplevelser i Mekka.

Mia Rasmussen har været redaktør, Louise Agergaard Søllested har stået for korrekturen, og omslaget er designet af Jelena Galkina.

Anne Zenon har hjulpet med at få bogen gjort synlig og interessant for medierne. I den kakofoni af nyheder og budskaber, der fyger om ørene på os alle og ikke mindst på journalister og anmeldere, kan det

være svært at få ørenlyd. Anne forstår om nogen, hvordan den opgave skal løses.

Det var Ramus Houllind, der satte mig på sporet at Vellum, en app der kunne ombryde manuskriptet i Scrivener til trykklare PDF-filer og e-bøger. Automatisering af den proces har sparet på tid og penge.

Tak til Lene, Thomas og teamet på Rømers Kaffebar i Hillerød og til Charlotte og Klaus og deres team på Farumhus Konditori i Allerød, hvor store dele af manuskriptet er undfanget akkompagneret af cappuccino og müsliboller med smør og ost.

Tak til min dejlige og trofaste hustru, der i det daglige må leve med en lettere kolerisk forfatter.

Den største tak tilfalder min brøde Eric, Poul og Jørgen Bech. Uden Jørgen havde der ikke været en Henrik og Jakob Bertelsen, og uden tilskyndingen fra Eric og Poul var der ikke kommet en bog ud af det.

AF SAMME FORFATTER

Management Consulting Essentials (2013)

Building Successful Partner Channels (2015)

Fra Damgaard til Microsoft (2017)

5,460 Miles from Silicon Valley (2018)

Going Global on a Shoestring (2020)

Henrik Bertelsen er fuldmægtig i Arbejdsministeriet med undervisningsjobs på sidelinjen. Han er ved at etablere et bofællesskab i Nordsjælland og skal adoptere et barn i Indonesien. Der er nu brug for en periode med ro og stabilitet. Får han det, ligger karrierevejen snorlige for hans fødder.

Ud af det blå dukker et hospitalsprojekt i Saudi-Arabien

op. Henriks indre eventyrer vækkes, og med en kort orlov fra ministeriet i tasken tager han chancen. Projektet griber om sig, løber løbsk og pludselig flyver kuglerne om ørene på ham i et væbnet religiøst oprør i Mekka. Fanget mellem oprørere og politi er han i knibe.

Han slipper med forskrækkelsen, og da et amerikansk computerfirma lokker med en stor pose penge, tager hans tilværelse en helt ny drejning.

Hans Peter Bech (f. 1951) er cand.polit. og har skrevet en række succesfulde fagbøger på engelsk. I 2017 udgav han erhvervsbiografien *Fra Damgaard til Microsoft*, der blev rost af både anmeldere og læsere.

Historien om Aalborgdrengen Henrik Bertelsen er Hans Peters debut som romanforfatter.

Det er en fremragende bog! Jeg følte mig godt underholdt hele vejen og fornemmede, at Henrik Bertelsen sad ved siden af mig og fortalte om sine mærkværdige oplevelser.

★★★★ Rikke Sommer

"Balladen i Mekka" er både sjov og spændende. Svær at lægge til side.

★★★★ Per Steen Pedersen

En forrygende historie om at gribe chancen, når den byder sig. At turde springe ud på dybt vand, langt fra land og lære at svømme undervejs. Fortællemåden, som springer i tid, fungerer godt og skaber indsigt i hovedpersonens til tider overraskende og risikofyldte valg.

★★★★ Esben Stubager

Henrik Bertelsen er en 68'er, der søger balancen mellem sine idealer og sin eventyrlyst. Bofællesskab og adoption koster dyrt, og der skal skaffes penge. Hans tilbageblik, finurlige analyser og praktiske tilgang til såvel arbejdet i ministeriet som projektet i Mellemøsten skaber en stærkt underholdende fortælling.

★★★★ Tine Curtis

TBK
Publishing®

